

forffjellige Skjøn, som i denne Henseende kunne gives, sætter som fast Grændse Forffjellen mellem hvad der foretages udenfor Huset og indenfor Huset. Der er blevet gjort den Bemærkning, at der kan foretages Arbejder i Huset, som ere særdeles larmende, og det er heller ikke undgaaet Udvalgets Opmærksomhed, at Sligt kunde finde Sted; men man har i Udvalget, skjøndt man derfor har gjort sig megen Umage, ikke kunnet finde flere end den ene Haandværker, den her omtalte Kobbersmed, som kunde være i veien for, at § 2 kunde emanere som foreslaaet; og Thinget vil vistnok ikke af den Omstændighed, at en saadan enkelt Haandværker muligt kunde forstyrre, lade sig bevæge til, ikke at gaae ind paa en Paragraph, der iøvrigt fra enhver Side har saa Meget for sig. Men jeg skal dog tilføje en Bemærkning. Udvalget har, som det ærede Thing vil have lagt Mærke til, bestemt, at Boutikkerne skulle holdes lukkede om Sønd- og Helligdagene fra Kl. 9—4. Nu ligger det i den Gjenstands Natur, hvormed den nævnte Haandværker beskæftiger sig, at det egentlig larmende i Reglen kommer til at foregaae ude paa Gaden; og, holder han sin Boutik lukket, saa kan det vel hændes sig, at en Kobbersmed slaar paa en lille Kjedel; men det vil da foregaae uden egentlig forstyrrende Larm. Det, jeg har anført, er gaaet ud paa at motivere Affattelsen af Hovedbestemmelsen i § 2; men, idet jeg følger det samme Hensyn, som har ledet Udvalget ved Affattelsen af den, skal jeg tillade mig at gaae tilbage til § 1 med Hensyn til Forlystelser, hvor ogsaa Udvalget har foreslaaet, at det kun er de offentlige Forlystelser, mod hvilke det paagældende Forbud skal rettes. Efter min Overbeviisning er der virkelig ved det, vi have foreslaaet, saa godt som ikke gaaet et eneste Skridt videre end Forordningen af 1845. Jeg siger, at Udvalget antager, at det næsten ikke er gaaet eet Skridt videre, end denne Forordning; thi rigtignok indeholder § 1 i Forordningen af 1845 en Bestemmelse om, at om Sønd- og Helligdage skulle, i Særdeleshed paa den Tid, der holdes Gudstjeneste, saavel alle uforbundne Arbejdsslyser som alle Forlystelser ophøre fra om Morgenen af indtil

om Eftermiddagen Kl. 4; men jeg har altid betragtet denne Paragraph som ikke Andet end en Indledning til alle de paafølgende Forrifter. Naar den nemlig siger, at alle uforbundne Arbejdsslyser skulle under de nærmere Bestemmelser, som Forordningen indeholder, ophøre, hvorefter komme siden hine Bestemmelser, og naar den fremdeles siger, at Forlystelser skulle ophøre, saa indeholder den ikke herom nogen nærmere Forfrist, hvilken først kommer i § 8. Det er, som sagt, kun en Indledning, hvori Forordningen ligesom har villet udtale en Grundtanke, som imidlertid ikke er fuldstændigt gennemført; thi den egentlige Bestemmelse indeholdes i § 8, og i denne Paragraph forbydes Mafferader, Dands, Skuespil, Concerter, Julegledning eller anden offentlig Forlystelse o. s. v. Havde nu Hensigten af § 1 været at bestemme, at alle saavel private som offentlige Forlystelser skulde høre op til den omhandlede Tid, saa kunde der ikke være Tale om i § 8 at sige, at Mafferader, Baller og Skuespil ikke kunde finde Sted; thi herimod havde man jo da Forbudet i § 1; men denne staaer, som bemærket, kun som en Indledning, hvorigennem man har villet udtale den ledende Tanke, medens den egentlige Bestemmelse indeholdes i § 8, og denne § 8 mener jeg har ikke andet Indhold end Udkastets § 1, paa det nær, at man her har reduceret de specielle Betegnelser i § 8 af Forordningen af 1845 til et kortere Udtryk, nemlig: offentlige Forlystelser. I § 8 af Forordningen 1845 synes der kun at være Tale om offentlige Forlystelser, idet der tales om Mafferader, Dands, Skuespil, Concerter, hvorved dog ikke Kirkemusik er meent, o. s. v. og det forekommer mig klart, at hvis man havde haft Hensyn ogsaa til private Forlystelser, saa kunde man ikke have valgt at sige, at Mafferader, Bal, Skuespil o. s. v., skulle være forbudte; thi det vilde være saa godt som utænkeligt, at man i nogen Familiefreds skulde falde paa om Sønd- og Helligdage mellem Kl. 9—4 at give Mafferader, holde Bal eller opføre Skuespil o. s. f. Jeg troer, at Forordningen ikke har tænkt derpaa, og med den samme Bemærkning tør jeg haabe at have tilstrækkeligt imødegaaet den af den høit-